

Ей вѣтре хладный, что вѣешь,
Като отъ далечь ты идешь,
Да ли си минжлъ прѣзь Будимъ,
Гдѣ мое сръдце останъ,
Да ли си видѣлъ Миленъ,
Мож душицъ любезнхъ ?
Жали ли она за мене,
Какво азъ жалъ за нежъ ?
Я постой вѣтре послушай,
Да ти продумаю двѣ рѣчи.
Ако ся случи да минешь,
На връщанье прѣзь Будимъ,
Па сръщнешь иѣкадѣ Миленъ,
Да ж поздравить отъ мене,
И да ѣ кажешъ че жалъ,
Съ нежъ да ся ставъ.
Двѣ думы да ѣ продумаю,
Что тяглихъ да ѣ искажъ,
Па послѣ макаръ да умръ,
И она да мя оплаче,
Зачто е доста что тягъ,
Отъ тры годины на самъ,
Само за нежъ да мысль,
И свож снагъ да губъ.

Изникнхъ дръво високо,
Колко високо широко,
Испокры поле широко,